No 148.

ROOD - WIT - BLAUW BEVRIJDINGSNUMMER

Zaterdagmorgen, 5 Mel 1945.

BEVRIJDINGSLIED.

Nu is daar de dag vol van Rood, Wit en Blauw
Met de zwier van Oranje erboven,
Nu weerklinkt 't Wilhelmus, zijn hou en zijn trouw
Waarin Hollanders kunnen geloven.
Nu verschijnt weer een echte Hollandse krant
Die haar mening weer ronduit kan schrijven
Weer volbracht worden daden in Hollandse trant
Door hen, die Hollanders zijn, willen blijven!

Vandaag is 't de dag, waarop het valse geluid
Van dien valsen profeet moet verstommen.
't Geweld van dien satan is uiteindelijk gestuit
En geen rug zal voor hem zich meer krommen.
Vandaag is 't de dag, dat het vuigste verraad
Door het vuigste geboefte bedreven
Aan galgen zal boeten zijn on-Hollandse daad.
't Zal zijn laatste minuten beleven!

Het uur heeft geslagen, waarop de stad Rotterdam
Den "Kultuurdaad" zal worden gewroken
Die het duivels gebroed tegen haar ondernam
En haar puinhopen lang nog deed roken.
Het uur heeft geslagen, waarop de laatste Germaan
Zonder "Sieg", zonder "Heil", "zur Heimat" moet gaan
En zijn giftige vlag, die ons land heeft besmeurd
Als een vod door de goot wordt gesleurd!

Bevrijd van het juk! Amsterdammers ontvouw
Op deez' gelukkige 5 Mei weer het Rood, Wit en Blauw.

BEVRIJDINGSGEDACHTEN.

God zij geloofd en gedankt! Eindelijk, eindelijk... eindelijk! na bijna vijf volle jaren van wrede onderdrukking zijn we bevrijd en kan Nederland wederom zich zelf zijn. Ja, wij danken God daarvoor!

De voorspelling, die H.M.de Koningin op 14 Mei 1940 in haar proclamatie gaf is uitgekomen. Daarin sprak onze Vorstin:"Ons hart gaat uit naar onze landgenoten in het Vaderland, die harde tijden zullen doormaken. Maar Nederland zal zijn gehele Europese grondgebied eenmaal met Gods hulp herwinnen. Herinnert U rampen uit vroegere eeuwen, waaruit Nederland is herrezen. Zo zal het ook ditmaal gaan. Dispereert niet. Doet alles wat U mogelijk is in 's lands welbegrepen belang. Wij doen het onze. Leve het Vaderland!"

Onze bevelhebber Gen.Winkelman zeide in een proclamatie:"De strijd is zwaar. Hij is echter waard gestreden te worden, omdat het gaat om ons zelfstandig volksbestaan, dat wij eeuwen geleden onder Oranje hebben veroverd."

Zeker, jubelende Amsterdammers, dat alles is uitgekomen, vandaag is Nederland herrezen, maar de strijd is ook hard en zwaar geweest. Vijf jaren lang hebben dappere Nederlandse strijders het verzet met den vijand aangebonden, duizenden van hen zijn uit liefde voor het Vaderland gevallen, maar duizenden anderen traden in de arena om de rangen aan te vullen. Geen moment hebben wij ook maar getwijfeld aan de overwinning, die heden bevochten werd. Zélfs toen de oorlogskansen van den vijand er gunstig voorstonden, waren wij zeker van de geallieerde zaak. Géén oprecht Nederlander kon ooit geloven, dat het onrecht en het kwaad uiteindelijk zou kunnen zegevieren over het rechtvaardige en het goede; niemand aanvaardde, dat het landverraad sterker zou zijn dan de vaderlandsliefde. De strijd heeft van Nederland zware, bloedige offers gevergd, maar wie niet vecht voor de vrijheid is die vrijheid niet waard.

Nederland, óns Vaderland, het is weer vrij! Beseft Ge het goed?!

Het Rood, Wit en Blauw, zo lang in kasten en laden verstopt, wappert

van daken en uit vensters. De klokken luiden, de mensen jubelen en omhelzen elkaar ontroerd. Vandaag is het feest, want Nederland is weer vrij! De gehate vijand is vernietigend verslagen. Het Duitse beest is in zijn eigen hol definitief de doodsteek toegebracht. Het kan bij ons geen medelijden opwekken. Wij Nederlanders zijn te zeer het slachtoffer geweest van zijn onrecht en wreedheden. De onthullingen omtrent de concentratiekampen hebben ons doen huiveren, de daarin gepleegde misdaden kunnen we niet eens als beestachtig betitelen; een beest immers begaat niet zulke misdrijven. Neen, deze daden waren Duits, d.i.sadistisch.

De nachtmerrie is thans voorbij, geen vrees meer voor arrestaties, voor razzia's, massa executies, moord, gijzeling en roof. Wij zullen nu als vrije mensen weer ons zelf kunnen zijn.

Vergeten we onze dank niet te betuigen aan onze dappere geallieerde soldaten, die veelal duizenden kilometers van hun land verwijderd, hun leven in de waagschaal stelden voor 's mensens vrijheid, die ook onze vrijheid was. Duizenden Britse en Canadese soldaten vielen op Nederlandse bodem. Laten wij hen, evenals onze gevallen ondergrondse strijders, vandaag eerbiedig gedenken. Hun bloed heeft niet vergeefs gevloeid. Mogen zij allen de eeuwige vrede zijn ingetreden!

Jazeker, we kwamen de oorlog door; laat ons nu de vrede winnen. Een geheel nieuw tijdperk is aangebroken. Hoe de toekomst er precies uit zal zien, is niet te zeggen. Maar één ding staat vast: er moet hard aangepakt worden. De vernieling en uitplundering van ons eens zo welvarende land door den vijand, vereisen, dat wij allen thans onze handen ineenslaan. Zoals wij tijdens de bezetting één waren in het verzet, zo moeten wij thans één zijn in de opbouw. Verschillen in levensbeschouwing of religie mogen ons daarbij niet in de weg staan. De politiek dient voorlopig verre te blijven van het omvangrijke opbouwwerk. Ieder stelle zijn speciale bekwaamheden op de juiste plaats ter beschikking, waar hij voor de Nederlandse zaak het grootste nut kan opleveren. Onder de bescherming van God en de Kroon van Oranje kúnnen wij allen één zijn.

Danken wij God vandaag in het byzonder, dat hij ons gespaard heeft voor het oorlogsgeweld. Zeker, honger en koude hebben ons zwaar geteisterd, doch wij hebben al deze beproevingen doorstaan, wetend, dat dit óns offer was voor de overwinning. De honger zullen wij weldra vergeten zijn, want grote voedselconvooien zijn onder weg. Onze hoofdstad is echter in tact gebleven en gespaard voor oorlogsvernietigingen. Is de geallieerde oorlogspolitiek uiteindelijk niet voor ons de beste geweest? De geschiedenis zal het aantonen.

Nederlanders, treedt thans allen aan voor de opbouw. Strijdt voor Uw toekomst, zoals Nederland streed voor zijn vrijheid!!

Leve onze geëerbiedigde en beproefde Koningin!
Leve het Vaderland!
en Rood-Wit-Blauw thans hoog in top!!!

Redactie Rood-Wit-Blauw.

FRONTNIEUWS VAN 8 uur 's morgens

Gen.Eisenhower gaf vandaag een proclamatie uit, waarin hij zeide, dat de Duitse land-, zee- en luchtstrijdkrachten verslagen zijn.
Alle Duitse strijdkrachten in Nederland, NW.Duitsland en Denemarken, met inbegrip van de Waddeneilanden en Helgoland gaven zich onvoorwaardelijk aan Montgomery's 21e legergroep over. Vrijdagavond om half acht ondertekenden de Duitse gevolmachtigden een document, waarbij ong. 1 mill. Duitsers hun wapenen moesten neerleggen tegen vanmorgen 8 uur. De plechtigheid duurde in het geheel 5 minuten.

De medische voedseldienst van het Rode Kruis en andere geall.hulp staan gereed om het tot nu toe bezette gebied binnen te trekken. Ze zijn uitgerust met speciale middelen om de verhongerende bevolking van bezet Nederland zo doeltreffend mogelijk bij te staan.

ZUIDELIJKE VESTING.

INNSBRUCK, SALZBURG en BERCHTESGADEN zijn door de Amerikanen veroverd. Het Amerikaanse 7e Leger is door de Brenner pas heen en heeft zich verenigd met het Amerikaanse 5e Leger. Veldmaarschalk von Kleist is gevangen genomen.

AAN ONZE LEZERS EN VERSPREIDERS. We maken er onze lezers op attent, dat wij ten hunne gerieve nog korte tijd zullen verschijnen, waarna wij zullen ophouden, aangezien we geen beroepsjournalisten zijn. Onze verspreiders moeten dus op hun post blijven. Morgen, Zondag, zullen we niet uitkomen. Aan allen wensen we een feestelijke overwinningsdag!

5/

Hierbij een afschrift van een brief, welke je Moeder nog had ~~xxxxxx~~ ~~xxxx~~ Deze brief was bestemd voor Peter, dat was destijds de verloofde van Tea, de jodin die met Com Johannes werd opgepakt. Ze wilden haar toen ze later in het concentratiekamp zat, bevrijden, maar ze weigerde, omdat anderen er daar moeilijker door zouden krijgen.

Tea kwam niet weer terug en Peter trouwde na de oorlog met een niet joods meisje. Peter was een jood.

'Ik denk dat de brief van omstreeks 1945 is, dus na den oorlog.

Het begind aldus:

~~xxxxxxxxxx~~

Beste Peter (dat is zijn schuilnaam)

Ge wilt me aan het schrijven hebben over het verzet, iets dat voor mij zeer moeilijk zal gaan, en 'k hoop dat anderen het beter zullen kunnen, vooral als ik soms mensen hoor, waarvan we tijdens de moffentijd niets hoorden of merkten en ik vraag me nog wel eens af, of misschien allen tot de landwachters toe, verzets strijders waren.

Doch laat ik maar beginnen, in de hoop dat het nog mee zal vallen.

Zoo kan ik dan melden dat ik in den eersten tijd niet aan verzet dacht, omdat me als soldaat was geleerd, dat in een bezet gebied de burgers aan den bezetter onderdanig moesten zijn.

Toen Johannes Post reeds met verzet was begonnen, dachten wij er nog niet aan om te beginnen. De verzetsgeest is bij mij pas wakker geworden, toen bleek dat Adolf Hitler zich niet aan het volkenrecht stoorde; toen hij Burgemeesters afzette en benoemde, maar vooral toen hij onze mensen hier weg sleepte, om in zijn fabriken te werken en alzoo te werken in strijd met het volkenrecht, tegen de bevrijding van Nederland.

Aanvankelijk bestond ons werk uit vervalsing van persoons-bewijzen en op de vraag van een kennis of ik wel een mens dood kon maken antwoorde ik volmondig dat niet te kunnen.

Mensen helpen ging beter even als colecteeren voor het verzetswerk van Johannes Post was een mooi werk. En als ge zelf niets doet word je ook niets van anderen gewaar.

Hoe het kwam weet ik niet meer, maar op een keer kwam Arnold bij ons op bezoek, hij had honger en kreeg te eten. Hoe vaak hij alleen geweest is, weet ik niet meer, maar op een goede keer had hij een collega bij zich, die zich Nico noemde. Volgens zijn eigen verklaring was hij geen jood , maar hoe hij ook praatte, het bracht ons niet zoo ver dat we hem geloofden, maar wat gaf dat, ook hij was welkom.

Arnold en Nico kwamen van toen af geregeld bij ons op bezoek en bleven ook wel eens een nacht over . Niet alleen ~~xxxxx~~ Arnold en Nico, maar ook veel anderen kwamen ;mensen die we nooit gezien hadden kwamen met de tram, de auto of de fiets ons bezoeken, zoowel bij dag als bij nacht, maar wat gaf dat, eten was er genoeg.

Al de bezoekers en bezoeksters werden gebracht door Arnold en Nico en ook weer door hun gehaald. Ze haalden ze geregeld in het donker weer weg. Het waren jonge en oude, dikke en dunne. Op een keer had Arnold zoo'n dikke dame achter op zijn fiets, dat hij het stuur niet houden kon, en pardoes tegen een boom op reed, maar ook haar bracht hij naar een plaats waar ze veilig was. (Nu is dat zyn vrouw.)

Zoo ging het door en steeds grooter werd het aantal. Eens op een keer liep ik op het perron van de trein te Hoogeveen, om een reisje te maken en omdat ik geen kennissen zag, liep ik alleen en merkte daar in mijn omgeving een stelletje grapjassen , meisjes op klompen en een paar mannen, waarvan de eene gelaarst was. Allen met muziek instrumenten bij zich. Nieuwsgierig liep ik op dat stelletje af; het waren 5 of 6 dames en twee heren, Toen ik wat dichter bij hun kwam keek een van de heren even dwars, en zoo zag ik de kromme neus van Nico en even later merk ik, dat het Arnold en Nico zijn, die deze meisjes vervoeren met de trein. De meisjes hadden zwart haar en bruine oogen. Na Nico een vlinke stomp in de ribben gegeven te hebben, waarbij hij geweldig schrok, liet ik het stelletje alleen.

Hoe Arnold en Nico steeds plaats vonden voor al die mensen, in het kleine Nieuw Lande, was mij een raadsel, en dat er heel wat zat, bewees wel de waarschuwing der eligaliteit, dat het daar veel te vol werd, maar bij Arnold en zoo lang hij met Nico zamen-werkte, kon alles

Om een voorbeeld te noemen:"Op een slechte dag deden de S.D. huiszoekingen bij Flokstra niet ver van Hoogeveen, doch na uren werken om de verstekelingen onder het hooi weg te halen, moesten ze het opgeven; ze verbonden Flokstra, die ze gewond hadden bij aankomst, en zeiden, over een week terug te willen komen, en waren er dan geen joden, dan zouden ze alles verbranden. Toen daarom de joden wilden vertrekken zei Flokstra:"Om mij behoeft ge niet te gaan, want die God, die ons vandaag bewaarde, zal het ook volgende keer doen. En bij de acht joden kwamen er nog drie bij.

Enkele joden even verder, moesten onverwachts van plaats veranderen; Arnold werd gevraagt of hij er direct zes kon bergen, wat natuurlijk kon. Tot twee keer toe werd een auto rit gemaakt om hun te vervoeren, en onder het wachtwoors:"Moscou" mochten ze instappen, en de twee mannen, borgen na het wachtwoord onderzocht te hebben het stelletje, in een gehucht waar velen zaten verborgen.

Slapen op stroo, in de een kamer woning, was niet prettig maar te verkizen boven arestatie.

En dat vervoer van die mensen, denk eens in, als ze vroegen:" "Waar gaan we heen ?"Geen antwoord. Wie vervoerd ons? Geen antwoord en hoe komt het dan straks, als die man ons op een andere plaats moet afzetten ? Geen antwoord. En dat terwijl hun leven op het spel stond.

Maar de ongelukkigen zeiden:"we gaan toch mee, want deze mensen doen alles voor ons, en daarom geven we ons aan hun over."

In de tijd die hierover verliep, was er iets in mij wakker geworden, wat we wel de verzetsgeest zouden kunnen noemen, vooral toen Jan door Doppenberg werd gearesteert, en nadat de dreiging hem te zullen neer schieten als hij niet direct zei waar oom Johannes was, niet hielp,hadden ze hem naar Arnhem naar de gevangenis gebracht.

Een poging om hem uit de gevangenis te ~~xxxrijdenxxxxxxkxkx~~ bevrijden mislukte, even als de poging om hem onderweg van Arhem naar Amersfoorts concentratiekamp te brengen.

Nadat de Heere zijn doel had berijkt, kon Jan gemakkelijk ontkomen in plaats van naar Duitsland te gaan; hij en zijn twee kameraden.

Nadat Jan op krachten was gekomen, waren we kameraden, en op voorstel van Jan, besloten ons nooit over te geven.

We keren nog even terug naar Arnold en Nico. Op de zelfde dag dat die joden van plaats veranderen moesten, kwamen ook een paar vliegtuigen neer, en een parchutist lande niet ver van Arnold en Nico af. Krachtig/ klonk het woord van Arnold, tegen de veenarbeiders die waren komen kijken, en hij zei:"Ga aan je werk; wij arresteeren de piloot." Terwijl de vijand alles af zocht, fietste de piloot kalm op ons huis af, met achter hem Arnold en Nico. Natuurlijk was hij vermomd, en geen enkele duitser had in de gaten dat de man die ze zochten, hun rustig tegen kwam. Een half uur later, kwam hij bij ons op visite, en op 6 Maart 1943 kon die vreemde snoeshaan mij op mijn verjaarsdag feleciteeren. Volgende dag vertrok hij als verpleegster, en reed vlak langs de wacht posten der Duitsers. En weer een paar dagen later, ging hij, weer anders vermomd, met zijn Commandant van het zelfde vliegtuig, als doof stommen de grens over, en zoo via Belgia, Frankrijk naar Engeland. Vóór zijn vertrek, had hij eerst afscheid kunnen nemen van zijn redders.

Maar volgende dag moest ik bij Controleur B.Heinen komen, van wie ik gewaar werd, dat de S.D. ons ook met een bezoek wou vereeren, omdat we verdacht werden van wapens te hebben en bonkaarten uit te geven. Tot des nachts twee uur hebben we toen gewerkt, om alle spullen te verbergen.

Onze bonkaartenzaak vloreerde, en steeds meer afnemers kregen we. maar de beste afnemers waren Arnold en Nico, die per maand 350 nodig hadden. Toen de S.D. kwam, sliepen we des nachts niet meer thuis, doch dat was de vijand ook bekend. We reden vlak langs een der vijanden langs, zoo dicht dat we goed konden zien in duister dat het de vijand was. We sloegen in strijd met onze gewoonte, in plaats van links, rechts af. We sliepen weer op een andere plaats en de S.D. zocht de gansche nacht door. Hoewel we graag vroeg naar huis wilden gaan, werden we opgehouden, tegen onze zin, en kwamen des morgens zeer laat thuis. God had het zoo bestuurt, want tot tien minuten voor we er waren, hadden ze alle wegen afgezet, dus waren ze juist vertrokken toen we terug kwamen. Wat een angst was dat voor vrouw en moeder.

Ook Lien werd gearesteert, even als meer vrouwen, welke moesten zeggen waar we waren. Meermalen kwamen ze ons zoeken, telkens met ongeveer 6 weken tusschentijd. Moeder en de kinderen moesten ook weg. Gerrit en Marinus leefden in Ommen onder da namen van Gerrit en Marinus van Dam. Dina leefde daar bij anderen als Diena Kamphuis. en zoo ook de anderen. In één jaar moest Moeder, Oma zes keer van schuilplaats veranderen. Jan en ik, zijn drie keer omsingeld geweest

Roeli heeft veel gedaan, veel gevaren doorstaan, heeft zelfs een leidende rol gespeeld bij bevrijding Karelse uit Concentretiekamp.

Lien's tweede arestatie kon niet door gaan, hoewel er wel twee politie mannen waren. Harm die bij haar was, konden ze ook niet mee nemen. Meergenoemde Arnold een domine's zoon, werd gevangen genomen maar door makkers bevreidt. Terwijl Anne zwaar gewond in het zieken huis lag, zouden ze Tini aresteeren, maar namen per abuis de directrische gevangen, en toen ze terug kwamen was Anne, zoowel als Tini ~~zewek~~ gevlogen.

Het was wel zwaar, en soms hadden we het moeilijk. Tini heeft lang de zender mogen bedinen, tot ze als door een wonder, niet werd gearesteert. Lien had het zwaar gehad, en moest onderduiken, maar Roeli scheen er tegen te kunnen. Voor Oma was het het ergste, want zij wist wel de gevaren, maar niet waar we waren. Van Wolter hoorden we niets, totdat hij na den oorlog toch nog terug kwam.

Moeder Oma kreeg in één jaar berichten: dat haar zoon in het concentratiekamp zat; dat twee van haar broers, kort na elkaar het leven er bij inschoten; dat een tweetal neefs werden vermoord; dat een zwager gedood werd. en een schoonzoon gearesteert. Het was de Heere onze God, die haar krachten gaf en die haar sterkte was, en bewaarde